

anbefalede optagelsen af dette punkt på konferencens dagsorden. Forslaget blev imødegået af adskillige regeringsrepræsentanter samt af sømandsgruppen og blev endelig forkastet af udvalget med 53 stemmer mod 17, medens 15 afholdt sig fra at stemme.

Det andet ændringsforslag, der var fremsat af sømandsgruppen, og gik ud på at indføje ordene „og under dets jurisdiktion“ efter ordene „inden for dets territorium“ blev trukket tilbage.

Det 3. og 4. ændringsforslag vedrørte ordene „equal to“ i den engelske tekst. Det første, der var fremsat af den britiske regeringsrepræsentant, gik ud på at erstatte de pågældende ord med ordene „in accordance with“, således som det var vedtaget på Den forberedende tekniske Søfartskonference, og som efter forslagsstillerens mening var mere smidigt. Dette forslag fik tilslutning fra sømandsgruppen samt nogle regerings- og skibsrederrepræsentanter, medens skibsrederrepræsentanten for De forenede Stater og nogle andre medlemmer modsatte sig det. Efter nogle forgæves forsøg på at finde en formulering, der kunne vinde almindelig tilslutning, enedes man om at henvise dette spørgsmål sammen med det andet ændringsforslag, der var stillet af sømandsgruppen, og som gik ud på foran ordet „equal“ at føje ordene „at least“, til redaktionsudvalget, der anbefalede at bruge ordene „generally equivalent to“.

Under drøftelsen af tekstens stykke 2 stillede den britiske regeringsrepræsentant forslag om, at nr. (ii) i pkt. a skulle udgå, idet de deri indeholdte bestemmelser ikke var i de søfarendes interesse og ej heller var i overensstemmelse med lovgivningen i de egentlige søfartslande. Ændringsforslaget, der blev støttet af den sovjetiske regeringsrepræsentant, af den britiske skibsrederrepræsentant og af sømandsgruppen, blev vedtaget af udvalget.

Endvidere stillede den britiske regeringsrepræsentant forslag om at slette ordene „subject to appropriate safeguards“ i nr. (iv) i pkt. a med den begrundelse, at bestemmelsen var vag og uden mening. Efter at forslaget var blevet imødegået af en række regerings- og skibsrederrepræsentanter samt af sømandsgruppen, vedtog man efter forslag fra den hollandske regeringsrepræsen-

tant, der ligeledes fandt bestemmelsen for vag, at anmode redaktionsudvalget om at søge hensigten med bestemmelsen mere nøjagtigt formuleret, og dette udvalg anbefalede derefter, at den omhandlede bestemmelse, der i det endelige udkast blev optaget som nr. (iii) fik følgende formulering:

„en anden havn efter derom mellem vedkommende søfarende og føreren eller redere med godkendelse af den kompetente myndighed eller under anden passende sikkerhed truffet aftale“.

Den danske skibsrederrepræsentant erklærede, at han måtte tage forbehold med hensyn til hele punkt a i dette stykke, da dets bestemmelse afveg fra dansk lovgivning på dette område.

Sømandsgruppen stillede forslag om tilføjelse af et nyt stykke, der skulle tilsikre, at forhyring af søfarende til fremmede skibe kun fandt sted gennem fast etablerede forhyringskontorer, og at forhyringer på anden vis skulle betragtes som en strafbar forseelse. Det var gruppens opfattelse, at den foreslåede bestemmelse ikke på nogen måde ville gribe ind i anerkendt forhyringspraksis i de traditionelle søfartslande, herunder den af disse landes konsulater praktiserede virksomhed. Forslaget støttedes af adskillige regeringsrepræsentanter, idet dog nogle udtrykte utilfredshed med straffebestemmelsen. En række andre regeringsrepræsentanter modsatte sig forslaget som helhed. I øvrigt blev der givet udtryk for, at spørgsmålet allerede var dækket af bestemmelserne i Forhyringskonventionen af 1920. Det endelige resultat blev, at forslaget forkastedes med 41 stemmer mod 38, medens 6 afholdt sig fra at stemme.

Endvidere ønskede sømandsgruppen yderligere et stykke tilføjet for at sikre, at ordet „søfarende“ også dækkede officerer. Forslaget blev imidlertid trukket tilbage, efter at det var blevet oplyst, at ordet „søfarende“ i ILO-terminologi almindeligvis inkluderer såvel officerer som menig besætning.

Den britiske skibsrederrepræsentant fremhævede, idet han henviste til rapporten fra Londonkonferencen, at det var skibsredergruppens opfattelse, at den foreslåede rekommandation ikke på nogen måde skulle gribe ind i anerkendt forhyringsvirksomhed til de traditionelle søfartslandes skibe.

Til slut sattes den foreslåede rekomen-